

Arrest

nr. 73 644 van 20 januari 2012
in de zaak RvV X / II

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid, thans de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Kosovaarse nationaliteit te zijn, op 22 april 2011 heeft ingediend om de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van 12 april 2011 van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid houdende de weigering tot in overwegingname van een asielaanvraag.

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 1 juni 2011, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 29 juni 2011.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken N. MOONEN.

Gehoord de opmerkingen van advocaat P. LIPS, die verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat A. DE MEU, die *loco* advocaten E. MATTERNE en N. LUCAS HABA verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

Op 7 juni 2010 dient verzoeker een asielaanvraag in. Op 26 november 2010 neemt de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen de beslissing tot weigering van de vluchtelingen- en subsidiaire beschermingsstatus. Tegen deze beslissing dient verzoeker beroep in bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen die bij arrest nr. 56 495 van 22 februari 2011 opnieuw de vluchtelingen- en subsidiaire beschermingsstatus weigert toe te kennen.

Op 9 maart 2011 wordt aan verzoeker een bevel om het grondgebied te verlaten gegeven.

Op 28 maart 2011 dient verzoeker een tweede asielaanvraag in.

Op 12 april 2011 neemt de gemachtigde van de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid de beslissing houdende de weigering tot in overwegingname van een asielaanvraag, aan verzoeker ter kennis gebracht op dezelfde dag. Dit is de bestreden beslissing waarvan de motivering luidt als volgt:

“Gelet op artikel 51/8, eerste lid, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, gewijzigd door de wetten van 6 mei 1993, 15 juli 1996 en 15 september 2006;

Overwegende dat

de persoon die verklaart te heten T. S.

geboren te (...)

en van nationaliteit te zijn : Kosovo

die een asielaanvraag heeft ingediend op 28/03/2011 (2)

Overwegende dat de betrokkene op 7 juni 2010 een eerste asielaanvraag indiende en zijn dossier op 14 juni 2010 werd overgemaakt aan het Commissariaat Generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen.

Overwegende dat het Commissariaat Generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen op 26 november 2010 een beslissing nam tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire bescherming. Overwegende dat de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen op 22 februari 2011 een arrest velde tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire bescherming. Overwegende dat de betrokkene op 28 maart 2011 een tweede asielaanvraag indiende waaruit blijkt dat hij niet terugkeerde naar zijn land van herkomst.

Overwegende dat de betrokkene foto's en een militair boekje naar voren brengt waarbij opgemerkt moet worden dat de betrokkene deze reeds naar voren had kunnen brengen tijdens de behandeling van zijn eerste asielaanvraag. Overwegende dat de betrokkene geen nieuwe gegevens naar voren brengt dat er, wat hem betreft, ernstige aanwijzingen bestaan van een gegronde vrees voor vervolging in de zin van de Conventie van Genève of voor een reëel risico op ernstige schade zoals bepaald in artikel 48/4 van de wet van 15 december 1980.

De bovenvermelde aanvraag wordt niet in overweging genomen.

In uitvoering van artikel 71/5 van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, gewijzigd door de Koninklijke besluiten van 19 mei 1993, 11 december 1996 en 27 april 2007, wordt genoemd het bevel gegeven het grondgebied te verlaten.”

2. Onderzoek van het beroep

2.1 In het eerste en enig middel voert verzoeker de schending van de wet, in het bijzonder van artikel 62 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet), van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen, van de artikelen 18 en 19 van het Handvest van de grondrechten van de Europese Unie van 7 december 2000 *juncto* artikel 3 van het Europees Verdrag tot Bescherming voor de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden, ondertekend te Rome op 4 november 1950 en goedgekeurd bij de wet van 13 mei 1955 (hierna: het EVRM).

Ter adstruering van het middel zet verzoeker het volgende uiteen:

“3.2. De bestreden beslissing argumenteert dat: “Overwegende dat de betrokkene foto's en een militair boekje naar voren brengt waarbij opgemerkt moet worden dat de betrokkene deze reeds naar voren had kunnen brengen tijdens de behandeling van zijn eerste asielaanvraag. Overwegende dat de betrokkene geen nieuwe gegevens naar voren brengt dat er, wat hem betreft ernstige aanwijzingen bestaan van een gegronde vrees voor vervolging in de zin van de Conventie van Genève of voor een reëel risico op ernstige schade zoals bepaald in artikel 48/4 van de wet van 15 december 1980.”

Deze motivering is tegenstrijdig. Enerzijds wordt gezegd dat er geen nieuwe elementen worden aangebracht ter verantwoording van de tweede asielaanvraag. Anderzijds wordt toegegeven dat de foto's en het militaire boekje voor het eerst worden voorgelegd. Deze foto's tonen het platgebrande huis en bevestigen de militaire dienst die aan de oorsprong ligt van de vervolging en de grondige vrees voor het leven, de fysieke integriteit en de vrijheid van verzoekende partij.

Bovendien moet verwerende partij niet alleen de verklaringen van verzoekende partij beoordelen maar deze voor het juiste begrip in de algemeen bekende context plaatsen. Bij nota van de Europese Commissie van 5 april 2011 (European Commission, Communication from the Commission to the

European Parliament, the Council, the European Economic and Social Committee and the Committee of the Regions. An EU Framework for National Roma Integration Strategies up to 2020, COMM(2011) 173) werden de Lidstaten de verplichting opgelegd om tegen het einde van dit jaar een integratie strategie voor te leggen. Deze integratiestrategie is noodzakelijk om de meest gediscrimineerde etnische minderheid in Europa de Europese grondrechten te kunnen garanderen omdat de landen van herkomst hierin niet slagen. Wanneer een nationale overheid systematisch en voortdurend de grondrechten van verzoekende partij niet kunnen garanderen dan is dit gelijk te stellen met vervolging. Verwerende partij wist of had minstens moeten weten dat de situatie in het land van herkomst van verzoekende partij bij haar terugkeer aan een kennelijk reëel risico op ernstige schade zal komen bloot te staan.

De bestreden beslissing is daarom niet draagkrachtig gemotiveerd. Bovendien ontnemt zij aan verzoekende partij het recht op asiel en op subsidiaire bescherming in de zin van de artikelen 18 en 19 van het voormelde Handvest van 1 december 2000. Door de asielaanvraag van verzoekende partij niet te behandelen wordt verzoekende partij verplicht teruggestuurd naar zijn land van herkomst waar hij wordt blootgesteld aan «vooroordelen, intolerantie, discriminatie en sociale exclusie» (p. 2 van voormelde de nota van de Europese Commissie) als mensonterende of vernederende behandelingen of bestraffingen in de zin van artikel 3 van het voormelde Europees Verdrag van 4 november 1950 juncto artikel 4 van het voormelde Handvest van 1 december 2000. Dit risico heeft verzoekende partij recht op de toekenning van de subsidiaire bescherming.

Voorgaande motieven kunnen daarom de bestreden beslissing niet schragen.

Schending van de motiveringsplicht en het recht op asiel in de zin van artikel 18 van voormelde Handvest van 7 december 2000.

De bestreden beslissing dient te worden vernietigd.”

2.2 De in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen en in artikel 62 van de Vreemdelingenwet neergelegde uitdrukkelijke motiveringsplicht heeft tot doel de bestuurde, zelfs wanneer een beslissing niet is aangevochten, in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid ze heeft genomen, zodat hij kan beoordelen of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. De artikelen 2 en 3 van de genoemde wet van 29 juli 1991 verplichten de overheid ertoe in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op een "afdoende" wijze. Het begrip "afdoende" impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing.

De plicht tot uitdrukkelijke motivering houdt evenwel niet in dat de beslissende administratieve overheid de motieven van de gegeven redenen van de beslissing moet vermelden. Zij dient dus niet "verder" te motiveren, zodat derhalve de uitdrukkelijke motivering niet inhoudt dat de beslissende overheid voor elke overweging in haar beslissing "het waarom" of "uitleg" dient te vermelden.

Tevens dient te worden opgemerkt dat indien een beslissing gemotiveerd is met algemene overwegingen of zelfs een voorbeeld zou zijn van een stereotiepe, geijkte en gestandaardiseerde motivering, dit louter feit op zich alleen nog niet betekent dat de bestreden beslissing niet naar behoren gemotiveerd is (RvS 27 oktober 2006, nr. 164 171; RvS 27 juni 2007, nr. 172 821).

De bestreden beslissing moet duidelijk de determinerende motieven aangeven op grond waarvan tot de weigering tot in overwegingname van een asielaanvraag wordt besloten.

In de motivering van de bestreden beslissing wordt verwezen naar de juridische grondslag, met name artikel 51/8, eerste lid van de Vreemdelingenwet en naar het feit dat de door verzoeker voorgelegde foto's en het militair boekje reeds konden worden voorgelegd tijdens de behandeling van zijn eerste asielaanvraag. Aldus heeft verzoeker geen nieuwe gegevens aangebracht met betrekking tot feiten of situaties die zich hebben voorgedaan na de laatste fase van de vorige asielprocedure waarin hij ze had kunnen aanbrengen dat er, wat hem betreft, ernstige aanwijzingen bestaan van een gegronde vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie of het lopen van een reëel risico op ernstige schade zoals bepaald in artikel 48/4 van de wet van 15 december 1980. Verzoeker legt foto's en een militair boekje voor die hij reeds naar voren had kunnen brengen tijdens de behandeling van zijn eerste asielaanvraag. Dienvolgens moet worden vastgesteld dat verzoeker niet duidelijk maakt op welk punt deze motivering hem niet in staat stelt te begrijpen op grond van welke juridische en feitelijke gegevens de bestreden beslissing is genomen derwijze dat hierdoor niet zou zijn voldaan aan het doel van de formele motiveringsplicht.

Waar verzoeker stelt dat de motivering tegenstrijdig is, voert hij in wezen de schending van de materiële motiveringsplicht aan.

De aangevoerde schending van de materiële motiveringsplicht dient te worden onderzocht in het raam van artikel 51/8 van de Vreemdelingenwet.

Bij de beoordeling van de materiële motiveringsplicht komt het niet aan de Raad toe om zijn beoordeling van de aanvraag in de plaats te stellen van die van de overheid. De Raad is in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd om na te gaan of deze overheid bij de beoordeling van de aanvraag is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet in onredelijkheid tot haar besluit is gekomen.

De bestreden beslissing werd genomen met toepassing van artikel 51/8 van de Vreemdelingenwet. Dit artikel bepaalt wat volgt:

“De minister of diens gemachtigde kan beslissen de asielaanvraag niet in aanmerking te nemen wanneer de vreemdeling voorheen reeds dezelfde aanvraag heeft ingediend bij een door de Koning aangeduide overheid in uitvoering van artikel 50, eerste lid en hij geen nieuwe gegevens aanbrengt dat er, wat hem betreft, ernstige aanwijzingen bestaan van een gegronde vrees voor vervolging in de zin van het Verdrag van Genève, zoals bepaald in artikel 48/3, of ernstige aanwijzingen bestaan van een reëel risico op ernstige schade zoals bepaald in artikel 48/4. De nieuwe gegevens moeten betrekking hebben op feiten of situaties die zich hebben voorgedaan na de laatste fase in de procedure waarin de vreemdeling ze had kunnen aanbrengen.”

Artikel 51/8 van de Vreemdelingenwet is van toepassing op een tweede of volgende asielaanvraag.

De bevoegdheid die artikel 51/8 van de Vreemdelingenwet de dienst Vreemdelingenzaken toekent, is louter beperkt tot het nagaan of de vreemdeling in verhouding tot een vorige asielaanvraag nieuwe gegevens aanbrengt dat er, wat hem betreft, ernstige aanwijzingen bestaan van een gegronde vrees voor vervolging in de zin van het Verdrag van Genève, zoals bepaald in artikel 48/3, of ernstige aanwijzingen bestaan van een reëel risico op ernstige schade zoals bepaald in artikel 48/4. Bovendien moeten deze nieuwe gegevens betrekking hebben op feiten of situaties die zich hebben voorgedaan na de laatste fase in de procedure waarin de vreemdeling ze had kunnen aanbrengen.

Hieruit kan worden afgeleid dat deze gegevens:

nieuw moeten zijn; dit is niet reeds het voorwerp hebben uitgemaakt van een onderzoek in het kader van een eerdere asielaanvraag,

betrekking moeten hebben op feiten of situaties die zich hebben voorgedaan na de laatste fase in de procedure waarin de vreemdeling ze had kunnen aanbrengen,

relevant moeten zijn; dit is ernstige aanwijzingen bevatten van het bestaan van een gegronde vrees voor vervolging in de zin van het Verdrag van Genève, zoals bepaald in artikel 48/3, of van een reëel risico op ernstige schade zoals bepaald in artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet,

cumulatief aanwezig moeten zijn.

Nadruk dient te worden gelegd op het feit dat deze nieuwe gegevens betrekking moeten hebben op feiten of situaties die zich hebben voorgedaan na de laatste fase in de procedure waarin de vreemdeling ze had kunnen aanbrengen (RvS 13 april 2005, nr. 143.020; RvS 13 april 2005, nr. 143.021). Het begrip “nieuwe gegevens” heeft bijgevolg niet enkel betrekking op de bewijsmiddelen op zich, maar ook op de inhoud ervan (RvS 16 oktober 2006, nr. 163.610).

In casu oordeelde de gemachtigde van de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid dat verzoeker geen nieuwe gegevens in de zin van artikel 51/8 van de Vreemdelingenwet heeft aangebracht zodat de asielaanvraag niet in aanmerking werd genomen. Dit is het determinerend motief waarom de tweede asielaanvraag van verzoeker niet in overweging werd genomen. Verzoeker betoogt dat de motivering tegenstrijdig is nu enerzijds wordt gesteld dat hij geen nieuwe gegevens heeft aangebracht en anderzijds wordt toegegeven dat hij foto's en het militaire boekje voor het eerst voorlegt.

De Raad stelt uit een eenvoudige lezing van de bestreden beslissing de volgende motivering vast: *“Overwegende dat de betrokkene foto's en een militair boekje naar voren brengt waarbij opgemerkt moet worden dat de betrokkene deze reeds naar voren had kunnen brengen tijdens de behandeling van zijn eerste asielaanvraag. Overwegende dat de betrokkene geen nieuwe gegevens naar voren brengt*

dat er, wat hem betreft, ernstige aanwijzingen bestaan van een gegronde vrees voor vervolging in de zin van de Conventie van Genève of voor een reëel risico op ernstige schade zoals bepaald in artikel 48/4 van de wet van 15 december 1980."

Deze motivering stemt overeen met de stukken in het administratief dossier. Uit het verhoorverslag van 30 maart 2011 blijkt dat verzoeker uitdrukkelijk verklaarde deze documenten te hebben ontvangen per post doch de envelop heeft weggegooid. Waar verweerder aldus oordeelt dat verzoeker niet aantoonbaar dat hij deze documenten niet eerder naar voren kon brengen tijdens de behandeling van zijn eerste asielaanvraag, toont verzoeker niet aan dat het motief onjuist of kennelijk onredelijk is. Verweerder beschouwt de (nieuw) voorgelegde stukken aldus niet als 'nieuwe elementen' in de zin van artikel 51/8 van de Vreemdelingenwet. Er kan niet worden ingezien dat deze motivering tegenstrijdig zou zijn. Verzoeker toont niet aan dat de motivering van de bestreden beslissing niet juist of kennelijk onredelijk is, noch dat de bestreden beslissing een schending uitmaakt van artikel 51/8 van de Vreemdelingenwet.

Verzoeker verwijst naar de nota van de Europese Commissie van 5 april 2011 en de verplichting voor de lidstaten om een integratiestrategie voor te leggen. Uit deze nota blijkt dat de naleving van de grondrechten ten aanzien van verzoeker als Roma niet kan worden gegarandeerd in zijn land van herkomst. Verweerder wist of had moeten weten dat hij bij zijn terugkeer aan een kennelijk reëel risico op ernstige schade zal komen bloot te staan. Bovendien wordt hem het recht op asiel en subsidiaire bescherming ontnomen.

Artikel 3 van het EVRM bepaalt dat *"Niemand mag worden onderworpen aan foltering en aan onmenselijke of vernederende behandelingen of bestraffingen"*. Deze bepaling bekrachtigt een van de fundamentele waarden van elke democratische samenleving en verbiedt in absolute termen foltering en onmenselijke of vernederende behandelingen, ongeacht de omstandigheden en de handelingen van het slachtoffer (vaste rechtspraak: zie bv. EHRM 21 januari 2011, M.S.S./België en Griekenland, § 218).

Het EHRM heeft reeds geoordeeld dat de verwijdering door een lidstaat een probleem ten aanzien van artikel 3 van het EVRM kan opleveren en dus een verdragsluitende Staat verantwoordelijk kan stellen, wanneer er ernstige en bewezen motieven bestaan om aan te nemen dat de verzoekende partij in het land van bestemming een reëel gevaar loopt om te worden onderworpen aan behandelingen die in strijd zijn met artikel 3 van het EVRM. In deze omstandigheden houdt artikel 3 van het EVRM de verplichting in de persoon in kwestie niet naar dat land te verwijderen (zie EHRM 4 december 2008, Y./Rusland, § 75 en de arresten waarnaar wordt verwezen; *adde* EHRM 26 april 2005, Müslim/Turkije, § 66).

Om te beoordelen of er ernstige en bewezen motieven bestaan om aan te nemen dat de verzoekende partij een reëel gevaar loopt op een door artikel 3 van het EVRM verboden behandeling, houdt de Raad zich aan de door het EHRM gegeven aanwijzingen. In dezen heeft het EHRM geoordeeld dat, om het bestaan van een gevaar van slechte behandelingen na te gaan, de te verwachten gevolgen van de verwijdering van de verzoekende partij naar het land van bestemming dienen te worden onderzocht, rekening houdend met de algemene situatie in dat land en met de omstandigheden die eigen zijn aan het geval van de verzoekende partij (zie EHRM 4 december 2008, Y./Rusland, § 78; EHRM 28 februari 2008, Saadi/Italië, §§ 128-129 en EHRM 30 oktober 1991, Vilvarajah en cons./Verenigd Koninkrijk, § 108 *in fine*).

Wat het onderzoek van de algemene situatie in een land betreft, hecht het EHRM vaak belang aan de informatie vervat in de recente verslagen afkomstig van onafhankelijke internationale organisaties voor de verdediging van de rechten van de mens zoals Amnesty International of van overheidsbronnen (zie bv. EHRM 21 januari 2011, M.S.S./België en Griekenland, §§ 347 en 348; EHRM 5 juli 2005, Said/Nederland, § 54; EHRM 26 april 2005, Müslim/Turkije, § 67; EHRM 15 november 1996, Chahal/Verenigd Koninkrijk, §§ 99-100). Het EHRM heeft eveneens geoordeeld dat een eventualiteit van slechte behandelingen wegens een instabiele conjunctuur in een land op zich niet leidt tot een inbreuk op artikel 3 van het EVRM (zie: EHRM 30 oktober 1991, Vilvarajah en cons./Verenigd Koninkrijk, § 111) en dat, wanneer de bronnen waarover het beschikt, een algemene situatie beschrijven, de specifieke beweringen van een verzoekende partij in een geval moeten worden gestaafd door andere bewijselementen (zie: EHRM 4 december 2008, Y./Rusland, § 9; EHRM 28 februari 2008, Saadi/Italië, § 131; EHRM 4 februari 2005, Mamatkulov en Askarov/Turkije, § 73; EHRM 26 april 2005, Müslim/Turkije, § 68).

Uit de rechtspraak van het EHRM blijkt echter dat uitzonderlijk, in de zaken waarin een verzoekende partij aanvoert dat zij deel uitmaakt van een groep die systematisch blootgesteld wordt aan een praktijk

van slechte behandelingen, de bescherming van artikel 3 van het EVRM optreedt wanneer de verzoekende partij aantoont dat er ernstige en bewezen motieven bestaan om het bestaan van de praktijk in kwestie aan te nemen en om aan te nemen dat zij tot de bedoelde groep behoort (zie: EHRM 28 februari 2008, Saadi/Italië, § 132). In dergelijke omstandigheden eist het EHRM niet dat de verzoekende partij het bestaan aantoont van andere bijzondere kenmerken die haar persoonlijk zouden onderscheiden, indien dat de door artikel 3 van het EVRM geboden bescherming illusoir zou maken. Dit zal worden bepaald in het licht van het relaas van de verzoekende partij en van de beschikbare informatie over het land van bestemming wat de groep in kwestie betreft (zie: EHRM 4 december 2008, Y./Rusland, § 80; EHRM 23 mei 2007, Salah Sheekh/Nederland, § 148).

Wat het onderzoek van de omstandigheden eigen aan het geval van de verzoekende partij betreft, oordeelde het EHRM dat het ingeroepen risico een individueel karakter heeft indien het voldoende concreet en aantoonbaar is (cf. EHRM 21 januari 2011, M.S.S./België en Griekenland, § 359 *in fine*). Zowel wat de algemene situatie in een land betreft als de omstandigheden eigen aan het geval van de verzoekende partij, moet de verzoekende partij over de materiële mogelijkheid beschikken om te gepasten tijde deze omstandigheden te doen gelden (cf. EHRM 21 januari 2011, M.S.S./België en Griekenland, § 366).

In dit geval wordt het bestaan van een reëel gevaar van een door artikel 3 van het EVRM verboden behandeling beoordeeld op grond van de omstandigheden waarvan de verwerende partij kennis had of had moeten hebben op het ogenblik van de bestreden beslissing (cf. *mutatis mutandis*: EHRM 4 december 2008, Y./Rusland, § 81; EHRM 20 maart 1991, Cruz Varas en cons./ Zweden, §§ 75-76; EHRM 30 oktober 1991, Vilvarajah en cons./Verenigd Koninkrijk, § 107). De verwerende partij moet een zo nauwkeurig mogelijk onderzoek doen van de gegevens die wijzen op een reëel risico van een door artikel 3 van het EVRM verboden behandeling (EHRM 21 januari 2011, M.S.S./België en Griekenland, §§ 293 en 388).

In casu beperkt verzoeker zijn uiteenzetting door te verwijzen naar de nota van de Europese Commissie. De nota handelt over de 'permanente economische en sociale marginalisatie' van de Roma minderheid in Europa en de 'barre' levensomstandigheden waar zij voor staan.

In casu dient vooreerst vastgesteld te worden dat verzoeker enkel een 'verwijderingsmaatregel' heeft gekregen om het Schengengrondgebied te verlaten. Nergens blijkt uit de stukken van het administratief dossier dat verzoeker gedwongen wordt vrijwillig terug te keren naar zijn land van herkomst. Hoe dan ook blijkt dat verzoeker zich opnieuw baseert op de feitelijke gegevens die hij reeds heeft aangehaald naar aanleiding van zijn eerste asielaanvraag. Zowel het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen als de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen hebben zowel de asielaanvraag van verzoeker als zijn vraag om subsidiaire bescherming afgewezen.

Artikel 48/4, § 2 van de Vreemdelingenwet bepaalt dat ernstige schade bestaat uit a) doodstraf of executie, b) foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing van verzoeker in zijn land van herkomst of c) ernstige bedreiging van het leven of de persoon van de burger als gevolg van willekeurig geweld in het geval van een internationaal of binnenlands gewapend conflict. Vermits deze bepaling de bewoordingen van het door verzoeker opgeworpen artikel 3 van het EVRM herneemt, werd reeds geoordeeld dat verzoeker een schending van artikel 3 van het EVRM niet heeft aangetoond. Los van de vraag of artikel 19 van het Handvest van toepassing is op verzoeker nu dit artikel het volgende bepaalt "*niemand mag worden verwijderd of uitgezet naar dan wel uitgeleverd aan een staat waarin een ernstig risico bestaat dat hij aan de doodstraf, aan foltering of aan andere onmenselijke of vernederende behandelingen of bestraffingen wordt onderworpen*", toont verzoeker aldus evenmin de schending aan van voormeld artikel.

Artikel 18 van het Handvest betreft het recht op asiel met inachtneming van de voorschriften van het Verdrag van Genève, het protocol betreffende de status van vluchtelingen en het verdrag tot oprichting van de Europese Gemeenschap. Verzoeker blijft in gebreke aan te tonen dat de bestreden beslissing is genomen tegen de voorschriften van voormelde verdragen.

Het eerste en enig middel is, in de mate dat het ontvankelijk is, ongegrond.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

Het beroep tot nietigverklaring wordt verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op twintig januari tweeduizend en twaalf door:

mevr. N. MOONEN,

wnd. voorzitter,

dhr. M. DENYS,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

M. DENYS

N. MOONEN